

ZÁZRAČNÝ SPREJ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

„Zdravotníka asi žádného taky nevezeš, vid?“ zeptal jsem se, i když jsem dopředu znal odpověď. „Na co potřebuješ zdravotníka? Tam hodláš prolévat krev nebo co?“ odpovídal podle předpokládaného scénáře Franta. „To bych opravdu nerad, ale hodilo by se mi zatejpovat koleno. Už není, co bývalo.“ „Zatejpovat? Kam na to chodíš? To jsi viděl někde v televizi?“ jsem mu samozřejmě pro smích. „Hlavně, že si před chvilku tlachal, jací jste profíci, ty šašku.“ „To zas prr...!“ upozornil mě se zdviženým ukazováčkem Franta a pokračoval: „Anesteziologa, kardiochirurga ani otolaryngologa opravdu nemáme, dokonce i psychiatr to s námi vzdal, ale ... pozor ... máme multiuniverzální zdravotnický kufřík. A ten je nad všechny doktory.“ „To jsi mne tedy opravdu uklidnil,“ odpověděl jsem tónem, který měl znít co nejvíce ironicky. „No počkej! Máme mezi sebou jednoho doktora filozofie. Ten by ti nestačil?“ posmíval se mi František. Úplně vidím, jak pod bedlivým dozorem pana doktora tejpuji koleno a on mi do toho recituje Aristotelovy citáty v latině. Krásný fotbalový moment. „Snad máš v tom zázračném kufříku alespoň obinadlo,“ suše konstatuji. Na odpověď dlouze čekat nemusím: „Tam se najde věcí, to budeš koukat. A když ho obrátíš dnem vzhůru, možná ti vypadne i viagra.“

Znám tyhle zázračné kufříky a ještě zajímavější jsou ti, co je po hřišti nosí. Na vysoké úrovni to bývají opravdoví odborníci s lékařským vzděláním nebo alespoň zkušenostmi, ale v těch nejnižších soutěžích si kufřík žije svým vlastním životem. Buď ho nosí náhradníci a nebo se ho ujme nějaká zajímavá postava. Mívali jsme za zdravotníka například chlápka, který napadal na jednu nohu. Myslím, že na pravou. Asi nějaké válečné zranění z hospody. Byl to léčitel od přírody. Měl velký pivní mozol a hubené nožičky. Když potřeboval někdo ošetření v blízkosti lavičky, dostalo se mu péče v rozumném časovém horizontu. Problém nastal, když byl faul na druhé straně hřiště. Než se tam náš doktor dobelhal, projevila se už na raněném mrtvolná ztuhlost nebo naopak proběhla autoregenerace organismu a raněný se stihl sám uzdravit. Na našeho hraběte De Peyraca, jak jsme mu citlivě kvůli kulhání říkali, neměli trpělivost ani rozhodčí. Stávalo se, že ho po absolvování půlky trasy posílali zpět na lavičku, což ovšem přineslo stejné zdržení, jakoby ho nechali dokulhat až do cíle.

Pořád to je ale asi lepší, než když s kufříkem za raněným běží spoluhráč ze střídačky. Kufr k sedícímu donese a položením vedle něj mu víceméně dává najevo – obsluž se sám, já doktor nejsem. Buď realista, jak mu taky může v danou chvíli pomoci? Vytáhne zázračný vše hojící sprej typu „kelen“ a když bude hodně nešikovný, spálí mu holou kůži na noze nebo, a toho jsem byl svědkem, stříká všude, jak kdyby maloval graffiti, a výpary se dostanou faulovanému až do očí. To je potom tanec. To bys ho v tu chvíli umlátil, kdybys ovšem něco viděl. Je obrovská škoda, že účinky zázračného spreje, po kterém běhá raněný hned jak laňka, ještě neobjevili zdravotníci v nemocnicích. Byla by to revoluce ve farmacii a mnoho šťastných a uzdravených během několika vteřin. Nebylo by to na nobelovku?

Všiml sis, kam jsme se v posledních letech na trávnících dostali díky simulování? Nikdo mi nevymluví, že to je největší katastrofa současné kopané. Základem je umět ze sebe vypudit co nejhlasitější výkřik, aby rozhodčí náhodou nepřeslechl. To se ale nestává, protože přeslechnout se to prostě nedá.

Při správně zvládnutém výkřiku z plných plic se dokáží vyděsit i stařenky bydlící v těsném sousedství s hřištěm a místní psi spustí preventivní tyjátr, aby uhájili své teritorium před neznámým řvoucím individuem. Kromě nelidského řevu se ještě hodí poslat tělo do letu a při dopadu pro jistotu válet sudy s grimasou trpícího pacienta v křečích, v odpovídající fázi nakažení vzteklinou. A zde přichází ten pravý okamžik, kdy se projeví magický účinek léčivého doteku zdravotníka, či alespoň spreje v jeho zastoupení. Diváci bývají posléze zklamaní, protože po neuvěřitelně agresivním zákroku protihráče, začínají díky mobilním telefonům zakládat na sociálních sítích sbírku pro pozůstalé a ono dojde k úplnému uzdravení a ke všemu se nebožtík ještě zapojí zpátky do hry. Kam se na to hrabou Lurdy se svou Pannou Marií.

Jak já obdivuji ragby. Tam nechají hráče ležet, pustí k němu zdravotníky, ale mezi tím hra běží dál. Jak pokrokové. Myslím si, že by stačilo pár drobných změn v pravidlech podobného rázu a simulanti by byli náhle zapomenuti. O kolik času fotbalové zábavy dokáží diváky připravit právě simulanti a k tomu úmyslní zdržovači. Zbavit kopanou těchto zlovyků, byl by to opět nádherný sport. Jak to ale udělat, když už nejmenší hráči vidí u svých idolů, že jde o součást hry. Zdržování. Taktika, kterou ovládají všichni. Někteří ji ale bohužel dovádí pod dohledem tolerantních rozhodčích k dokonalosti. Nemohu si vzpomenout, kdy naposledy sudí odpískal gólmanovi dlouhé držení míče v ruce. Jestli se to tedy vůbec někdy stalo. Ke zdržování dochází, i když jsou přítomni podavači míčů. Co ale chudáci hráči a diváci v pralesních ligách? Tam podavače nenajdeš. Pro „omylem“ zakopnuté míče se často musí do polí, lesíků nebo třeba až na náves. A to se můžeš vsadit, že se v tu chvíli pro balón nespěchá, když tedy zrovna vedeš. Ke hře je sice připraveno více míčů, ale pár šikovných odkopů a hráči koukají po pořadatelích a ti jen krčí rameny a nemají co do hry vhodit. Na taktiku zdržování má velký vliv i místopisná poloha hřiště. Vzpomínám na jednu vesničku v kopcích. Hřiště se jim podařilo udělat dokonale rovné, až je to k neuvěření. Ale nedaleko za postranní lajnou začínal prudký a dlouhý svah. Stačilo se dostat do vedení a pak neúmyslně zakopnout pár balónů dolů pod kopec. Pauzy ve hře byly opravdu dlouhé. Dnes už tam sice mají síť, ale znáš to, žádná síť nemusí být v případě potřeby dostatečně vysoká. Také jsem vždy litoval kluby, které měly svá hřiště hned vedle potoků a řek. Tam musela být spotřeba míčů obrovská. Pomoci mohly snad jen dobré vztahy s místními rybáři a dostatečně dlouhé podběráky. Krásným místem, kde se dalo také lehce přicházet o balóny, bylo jedno nejmenované severočeské město. Když jsi překopl zábrany v podobě plotů a zdí a míč dopadl do prostoru pochybného sídliště, musel si mít za podavače opravdové sprintery. Když nebyli dost rychlí, nebylo po chvíli mezi paneláky už co hledat.